

Душан Радовић
Мило моје

Никад више, мило моје, никад више!
Никад више оног лета,
нема зашто цвати да цветаш.
Утрле су очи твоје,
никад више, готово је!

Плакати нећу ја, мило моје!
Око је празно и слепо.

Сад јесте, зло је, све свршено је,
а било нам је, било нам је лепо!

Све је прошло, мило моје, све је прошло!
Ничег нема, све се гаси,
нестали су они гласи,
Утрле су речи твоје,
све је прошло за нас двоје.

Плакати нећу ја, мило моје!
Око је празно и слепо.

Сад јесте, зло је, све свршено је,
а било нам је, било нам је лепо!

Отишло је, мило моје, отишло је!
Моја празна рука веде,
нема тебе поред мене,
Утрло је срце твоје,
готово је, отишло је!

Мика Антић
Љубав

Ово је песма за твоја уста од вишања и поглед црни.
Заволи ме кад јесен дува у пијане мехове
ја умет у свакој капији да направим јуни
и немам обичне среће и немам обичне грехове.

Поделићу с тобом све болести и здравља.
Заволи моју прилику што се тетурa низ дан.
Сутра нас могу срести понори или узглавља.
Свеједно, лепо је немати план.

Лепо је не бити ни чиновник ни доктор. Упути
телеграм томе оцу: "Постоји тужна дивота
ваш син не уме да људе спасава од смрти,
он, знате, спасава од живота."

Заволи траг тога остеха на рубу чаше, на цигарети,
и блаћав ход дуж улица које сигурно некуд воде.
Бићемо сувише вољени или сувише проклети.
Буди уз мене кад одем.

НАЈЛЕПШЕ ПЕСМЕ О ЖЕНИ

Алекса Шантић Емина

Синоћ, кад се вратих из топла хапата,
Прођох покрај баште старога ипата;
Кад тамо, у башти, у хладу јасмина,
С' ибриком у руци стајаше Емина.
Ја каква је, пушта! Тако ми ипата,
Стид је не би било да је код султана!
Па још када шеће и плећита креће... —
Ни хоџин ми запис више помоћ неће!
Ја јој назвах селат ал' мога ми дина
Не шће ни да чује лијепа Емина,
Но у сребрен ибрик захитила воде
Па по башти цуле заливати оде;
С грана вјетар духну па низ плећи пусте
Расплете јој оне плетенице густе,
Затириша коса ко зумбули плави,
А мени се крену бурурет у глави!
Мало не посрнух, мојега ми дина,
Но мени не дође лијепа Емина.
Само те је једном погледала трко,
Нити хаје, алчак, што за њом црко!...

Алекса Шантић Госпођици

Некада сам и вас на колону цупко
И доносио вам слатке шећерлеме,
И љубио дуго ваше плаво тјеме,
И чело, и лице невино и љупко.

Но дани су прошли ко ријека нагла,
Ко тренутни снови, као пусте варке:
Сад на вашем лицу сјај младости жарке,
А на томе јесен и туробна магла.

Ја знам: ваше срце сада ватром гори,
Моје хладна зима окива и мори;
Ваше очи сјају ко два неба плава,

А моје су путне као магле сиње...
Младост, љубав, огањ, све у гробу спава,
По косама мојим попануло иње.

Стеван Раичковић

У мојој глави станујеш

У мојој глави станујеш: ту ти је
Соба и мали балкон с ког пуца
Видик на моје мисли најтананије.

Понекад слушаш како ми закуца
Срце ко живи лептир из кутије.

Ја ти одшкринем врата: низ басатаке
Силазиш у врт за ног нико не зна.

На поветарцу лебдиш попут слатке.

(Док за то време, можда: неопрезна
Стојиш на неком рубу, испред затке...)

Некад (у мојој глави док баш скачеш
У торску пену, испод сунца, гола)

спазит те како по киши прескачеш
Барице и сва у блату до пола
Журиш на посао с лицем ко да плачеш.

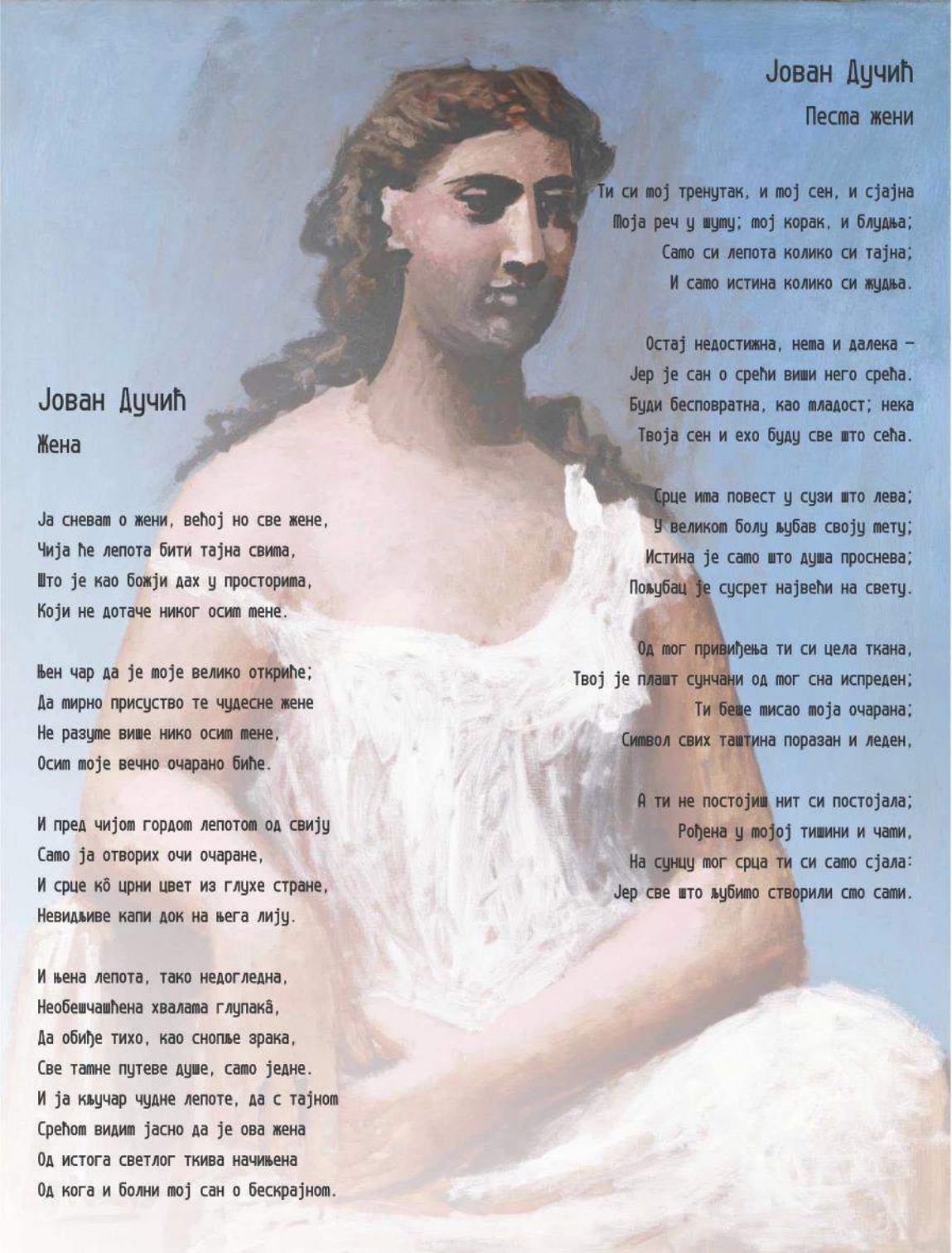
Пролази дан за даном и сва свота
Времена твог се по два пута збира:
Па пола око тога клупка мота.

Видиш са твога лица пуног мира
Да не знаш како живиш два живота.

У мојој глави станујеш и дубиш
Црне и беле ходнике за моје
Мисли: како ти бежиш ил те љубиш?

Ван тебе друге мисли не постоје.

Само док спавам ти се некуд губиш.

Јован Дучић

Песма жени

Јован Дучић

Жена

Ја сневам о жени, већој но све жене,
Чија ће лепота бити тајна свима,
Што је као божји дах у просторима,
Који не дотаче никог осим мене.

Њен чар да је тоје велико откриће;
Да мирно присуство те чудесне жене
Не разуме више нико осим мене,
Осим тоје вечно очарано биће.

И пред чијом гордом лепотом од свију
Само ја отворих очи очаране,
И срце ко црни цвет из глухе стране,
Невидљиве капи док на њега лију.

И њена лепота, тако недогледна,
Необешчашћена хвалата глупака,
Да обиђе тихо, као снопље зрака,
Све тамне путеве душе, само једне.
И ја кључар чудне лепоте, да с тајном
Срећом видим јасно да је ова жена
Од истога светлог ткива начињена
Од кога и болни мој сан о бескрајном.

Ти си мој тренутак, и мој сен, и сјајна
Моја реч у шуму; мој корак, и блудња;
Само си лепота колико си тајна;
И само истина колико си жудња.

Остај недостижна, нема и далека –
Јер је сан о срећи виши него срећа.
Буди неповратна, као младост; нека
Твоја сен и ехо буду све што сећа.

Срце има повест у сузи што лева;
У великом болу љубав своју мету;
Истина је само што душа проснева;
Пољубац је сусрет највећи на свету.

Од мог привиђења ти си цела ткани,
Твој је плашт сунчани од мог сна испреден;
Ти беше мисао моја очарана;
Символ свих таштина поразан и леден,

А ти не постојиш нит си постојала;
Рођена у тојој тишини и чати,
На сунцу мог срца ти си само сјала:
Јер све што љубимо створили смо сами.

Милан Ракић

Далида

Ко печат сам те метнуо на срце,
И као печат на мишицу своју;
И све сам дао, и, по љутом боју,
Хладнокрвно сам покопао срце.

И душа тоја није хтела знати
За тајну грижу и осећај стида,
Ни да л' ћеш бити добра као мати,
Или си стара, вечита Далида.

Владај над тојом душом, моћно дете,
Са расцветаним ружама у коси,
И власт нек твоју ништа не омете,
Ни бол, ни плач, ни реч што милост проси.

У тојој души увек места има
За пун заборав, за све што ће редом
Навалити на мене као плита,
И све, због тебе, заменити бедом.

Па што се плашиш и устежеш? Знам те!
Царуј ко увек, царуј према себи,
Ти, деспотице, што те вечно памте;
Да ниси таква – волео те не би'!

Милан Ракић

Лепота

Јест, нема на теби ниједнога дела
Да се томе оку могао да сакрије,
Ниједног превоја блиставог ти тела
Да се тој пољубац на њ спустио није.

Знам те тако добро: у растанка часе
Ти преда ме ступаш сва сјајна и жива,
Знам када ће сузе око да ти квасе,
Знам кад ти се душа милоштом прелива.

А кад у њој носиш сву топлину Југа...
Па ипак си сваког дана нова мени,
Увек нова, увек тако чудно друга,
И никада слична јучерашњој жени.

Та моћ твоја чудна заслепљава мене
Разноврсним сјајем, тирисом и бојом.
-Ох, буди једанпут ко и друге жене,
Да одахнем најзад пред лепотом твојом.

Сима Пандуровић
Жена

Ја сам своју душу у твој живот прен'о
И све твоје мане, грехе и врлине
Заволео тамном страшћу, драга жено,
Страшћу ради које живи се и гине.

Ти си светлост моје радости и туге,
И молитва чиста срца у самоћи,
Радост мојих снова у бојама дуге,
Вера тога бића у дану и ноћи.

Кад причешће дође душе коју звона
Зову вечном царству чистоте и мира,
Ти си моје вере велика Мадона
Пред којом се цели из светог путира.

Што живимо дуже, везани сто чвршће,
Ти си тамна тежња нагона и жуди
И разблуде моје, кад на мени дршће
Све, а похота се почиње да буди.

Кад инстинкт са свешћу стане да се бори,
Кад се вани проспе месечина бела,
Црвен пламен мојих страсти увек гори
На грешном олтару твог тирисног тела.

И сто тамних веза у нама се спаја:
Веза раних снова о вечној лепоти,
Веза нашом децом, радости и ваја,
И перверзне страсти и душе и плоти.

Сима Пандуровић
Бисерне очи

Као дух јесени у шум лишћа свела,
Ко туга у живот наших жеља тајних,
У тоју се душу нечујно уплела,
На плими уздаха неких и бескрајних,
Сугестија тиха са висина ледних,
Дубином страсти свих срдаца верних
И тамне ноћи – сугестија једних
Очију бисерних.

Њихов сјај је био плав, мутан и чедан,
Сјај морет скривене, скупоцене шкољке;
Он је дав'о дубок незнан израз један
Чежње наших снова и минуле бољке;
Он је скрив'о благо успомена чедних,
Нежност жутих рума и кринова сперних,
Нада мном и само сјаја туга једних
Очију бисерних.

И онда, кад звезда моје судбе гађе
За малу хупку трошних земних жеља,
Последњи, општи удес кад нас снађе
И нестане наших патња и весела,
Нада мном ће, као чар угана медних,
К'о лелујав, теки сјај висина сферних,
Лебдети и' тада сетан остех једних
Очију бисерних.

Бранко Миљковић

Узалуд је будим

Будим је због сунца које објашњава себе биљкама
због неба разапетог између прстију
будим је због речи које пеку грло
волим је ушита
треба ићи до краја света и наћи росу на трави
будим је због далеких ствари које личе на ове
овде
због људи који без чела и имена пролазе улицом
због анонимних речи тргова будим је
због мануфактурних пејзажа јавних паркова
будим је због ове наше планете која ће можда
бити тина у раскрвављеном небу
због остеха у камену другова заспалих између
две битке
када небо није било више велики кавез за птице
него аеродром
тоја љубав пуна других је део зоре
будим је због зоре због љубави због себе због
других
будим је мада је то узалудније неголи дозивати
птицу заувек слетелу
Сигурно је рекла: нека те тражи и види да те
нема
та жена са рукама детета коју волим
то дете заспало не обрисавши сузе које будим
узалуд узалуд узалуд
узалуд је будим
јер ће се пробудити друкчија и нова
узалуд је будим
јер њена уста неће моћи да јој кажу
узалуд је будим
ти знаш вода протиче али не каже ништа
узалуд је будим
треба обећати изгубљеном имену нечије лице
у песку
ако није тако одсеците ми руке и претворите ме
у камен

АУТОРИ ИЗЛОЖБЕ: ИВАНА МИТРОВИЋ И АЉВИША НИКОЛИЋ

НАЈЛЕПШЕ ПЕСМЕ О ЖЕНИ